

δυστυχίας κάστρον, | τὸ ἀνέκτισεν ἢ συμφορά, τὸ ἀφιέρωσαν αἱ λῦπαι». Συνών. *χτίζω*.

ἀνάχτισμα τό, Ζάκ. *ἀνέχτισμα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχτίζω*.

1) Ἀνοικοδόμησις ἐρειπωθέντος οἰκοδομήματος Ζάκ. Συνών. *ξανάχτισμα*. 2) Ἐπιδιόρθωσις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάθε χρόνο θέν οἱ τράφοι ἀνέχτισμα*.

ἀνάχτορο τό, λόγ. σύνθη. *ἀνέχτορο* ἐνιαχ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀνάκτορον*.

Συνήθως κατὰ πληθ. ἢ κατοικία τοῦ βασιλέως: Ὁ βασιλεὺς κάθεται 'ς τ' ἀνάχτορα. Φυλάει σκοπὸς 'ς τ' ἀνάχτορα. Συνών. *παλάτι*. || Φρ. *Σπίτι ἀνάχτορο* (πολυτελές).

ἀναχτυπημὸς ὁ, ἀμάρτ. *ἀνεχτυπισμὸς* Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχτυπῶ*. Ὁ τύπ. *ἀνεχτυπισμὸς* κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Σύγχυσις, ταραχή: Ἡ κόρη βλέπει τὴ μάνα της μέσα 'ς ἓνα καζάνι 'ς τὸν ἄλλο κόσμον κι ἀπὸ τὸν ἀνεχτυπισμὸν της τρέχει μέσα νὰ τὴνε πιάσῃ (ἐκ παραμυθ.).

ἀνάχτυπος ὁ, ἀμάρτ. *ἀνέχτυπος* Πάρ. Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ οὐσ. *χτύπος*.

1) Θόρυβος, κρότος Σίφν.: *Ἀκουσα ἀνέχτυπο*. 2) Παλμὸς τῆς καρδίας Πάρ.

ἀναχτυπῶ ἀμάρτ. *ἀνεχτυπῶ* Κύθν. Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ρ. *χτυπῶ*.

Πάλλομαι, ἐπὶ τῆς καρδίας ἔνθ' ἀν.: *Ἀναχτυπᾷ ἡ καρδιά μου* Κύθν. *Ἦνεχτύπησεν ἡ καρδιά τῶνε* Νάξ. Συνών. *ἀποχτυπῶ*, *καταχτυπῶ*, *χτυπῶ*.

ἀνάχυμα τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μεσσ.) — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημοτρ.* *ἀνάχ'μα* Θράκ. (Αἰν.) *ἀνάχιονμα* Πελοπν. (Μάν.) *ἀνέχυμα* Ἄνδρ. Κάμπ. Α.Κρήτ. *ἀνάχυμο* Δ.Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἀνάχυμα*.

1) Τὸ διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ ἄρτου προωρισμένον ὕδωρ Κρήτ. 2) Τὸ εἰς τὸν ἀποστραγγισθέντα ἐκ τοῦ πηχθέντος τυροῦ ὄρον ἐγχυνόμενον γάλα πρὸς παρασκευὴν τῆς μυζήθρας Κρήτ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημοτρ.*: *Ἀναζένει τὸ γάλα καὶ βγάνει τὴ μαλάκα, ὅστερα βάνει τ' ἀνάχυμα καὶ βγάνει τὴ μυζήθρα* Κρήτ. Συνών. *πρόσγαλο*.

3) Ὁργωμα τοῦ ἀγροῦ Ἄνδρ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.): *Τ' ἀνέχυμα ξυπνᾷ τὸ χωράφι* Κάμπ. *Σήμερα ἔχουμε ἀνάχιονμα* Μάν. *Κάνω τὸ χωράφι ἀνάχυμα* Κύθηρ. *Βαρῶ ἀνάχυμα* Μεσσ. *Διὸ ἀνεχύματα ἦκαμα τὸ χωράφι γὰ νὰ ξεριζωθοῦνε τὰ χόρτα* Κρήτ. Πβ. *ἀναχύμισμα*. β) Τὸ δεύτερον σταυροειδὲς ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ Θράκ. (Αἰν)

ἀναχυμίδα ἡ, ἀμάρτ. *ἀνεχυμίδα* Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Τάσις πρὸς ἐμετόν: *Ἀνεχυμίδα μοῦ ῥθε καὶ θὰ ξεράσω. Ἐνα ψοφισμένο σκύλλο εἶδα καὶ μ' ἔπιασε ἀνεχυμίδα*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνακέρωμα*.

ἀναχυμίζω Ἀντικύθ. Κρήτ. Πάρ — *Λεξ. Λεγο. Βλαστ.* 285 *ἀναχυμίζω* Κρήτ. *ἀνεχυμίζω* Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. *ἀνεθυμίζω* Ἰων. (Κρήν.) *ἀνεχυμίζω* Α.Κρήτ. *ἀνιχυμίζου* Σάμ. *ἔνεχυμίζω* Ρόδ. *ἀνεχυμῶ* Πάρ. Μέσ. *ἀνεχυμίζομαι* Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ρ. *χυμίζω*.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἀνασεῖω κυρίως τὴν χύτραν διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ τὸ φαγητὸν εἰς τὸν πυθμένα Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πάρ. — *Λεξ. Λεγο. Βλαστ.* 285: *Ἀναχύμιση τὸ τοικάλι* Κρήτ. *Ἀνεχύμιση τὸ φαεῖ* Κίμωλ. *Πάαινε ν' ἀνεχυμίσῃς τὰ φασόλια* Ἀπύρανθ. *Ἀνεχυμισμένο τὸ ἔχω τὸ τοικάλι* αὐτόθ. β) Ὑπανεγείρων δοχεῖόν τι ἢ σάκκον σείω αὐτὸν ἢ κτυπῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ συμπιεσθῇ τὸ περιεχόμενον καὶ δεχθῇ οὕτω μεγαλυτέραν ποσότητα Κρήτ.: *Ἀνεχύμιση τὴ γόφα νὰ κάτσουν δὲ σταφύλια γὰ νὰ βάλῃς ἀκόμα κάδοσα*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνασακκιάζω* 1.

2) Μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὑρω τι καὶ γενικῶς ἀνερευνῶ, ζητῶ Κρήτ. Ρόδ. Σάμ.: *Ἐνεχοῦμιση ὅλο δὸ δόπο, μὰ δὲ δὸ βρῆκε* Κρήτ. *Μὴ βάς ν' ἀνεχυμίσῃς, γιὰτὶ δὲ δὸ ἔχω ἔκεία* αὐτόθ. *Οὐλα εἴ ἀνιχυμῶσα κι δὲ βόρισα νὰ τὸν πιτύχου* Σάμ. Συνών. *ἀνακατεύω* Α3β.

3) Σκάπτω Κρήτ.: *Ἀναχυμίζει ὁ χοῖρος τὴ γοπρὲ (κόπρον)*. *Ἐπῆγεν ὁ χοῖρος σου καὶ μ' ἀναχοῦμιση δὸ σόχωρο*. Συνών. *ἀνασκάπτω*.

4) Κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ τάσιν πρὸς ἐμετόν Α.Κρήτ.: *Ἐνεχοῦμιση με τὸ φαεῖ ἀπὸ ἴφρα*. Συνών. *ἀναγουλιάζω* 3β, *ἀνακατεύω* Α2, *ἀνακατώνω* Α2.

β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετόν Α.Κρήτ.: *Μὲ τὰ λόγια σου μ' ἔκαμες κ' ἐνεχοῦμιση*. *Μὴ λές πρᾶμα ἐδὰ ποῦ τρώμε, γιὰτὶ θ' ἀνεχυμίσω νὰ βγάλω τὸ φαεῖ*. *Ἀνεχυμίζομαι καὶ θὰ ξεράσω*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναταράζω* 4. 5) Ἀμτβ. ἐκχέω τὸν χυμὸν μου, μαραίνομαι Ἀντικύθ. Κίμωλ. Κρήτ.: *Ἀνεχυμίζει τὸ γέννημα* Κρήτ. *Τὸ σπαριὸ εἶναι ἀνεχυμισμένο* Κίμωλ.

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι φρικίαςιν, φρίττω Ἄνδρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐνεχυμίστηκα ἅμα σέ'δα νὰ τρώς λεμόνι* Ἄνδρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνατριχιάζω* 1. 2) Ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐνεχυμίστηκα ὅ,τι καὶ τὸν εἶδα κ' ἦρθε μου νὰ χυθῶ νὰ τὸνε μαδήσω (ὅ,τι=μόλις)* Ἀπύρανθ. *Ἐνεχυμίστη τὸ αἷμα τῆς, ὅτε τὸν εἶδε, ἐθνημήθη δὴ παλαιὰ τῶν ἀγάπη* αὐτόθ. Πβ. *ἀνάφτω* Α2.

ἀναχύμισμα τό, ἀμάρτ. *ἀνεχύμισμα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀνεχοῦμισμα* Α.Κρήτ. (Σητ)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ἀνακάτευμα, σύγχυσις, σύμφυρσις ἔνθ' ἀν.: *Ἀπὸν εἴ' ἀνεχοῦμισμα ποῦ ἔκαμε δὲ βορεῖ νὰ βρῇ κιὰεῖς πρᾶμα* βλξδ Σητ. *Μὲ εἴ' ἀνεχοῦμισμα ποῦ ἔκαμε ἐγενήκανε ὅλα τὰ πράματα ἄνω κάτω* αὐτόθ. *Καμένον ἀνεχύμισμα ποῦ τῶ δὸ ἔκαμες, δὲν εἶδ' ἄξα καὶ οὐ νὰ φάς, καμένη!* Ἀπύρανθ. Πβ. *ἀνάχυμα*.

***ἀναχυμιστής** ὁ, θηλ. *ἀνεχυμιστριά* Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ὁ τὰ πάντα ἀνακινῶν καὶ ἀνερευνῶν, εἰς ὅλα ἀνακατευόμενος, σκανδαλοθήρας: *Δὲ βορεῖ νὰ γλυτώσῃ πρᾶμα ἀπὸν τὸ ἀνεχυμιστρές*. Πβ. *ἀναχούλης*.

***ἀναχυμιστὸς** ἐπίθ. *ἀνεχυμιστὸς* Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ὁ ἀνακινηθεὶς, ἀναταραχθεὶς, κυρίως ἐπὶ φαγητοῦ ὅπερ ἀνακινεῖται δι' ἀνασείσεως τῆς χύτρας διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ εἰς τὸν πυθμένα.

ἀναχύνω Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μεσσ.) *ἀναχιόνω* Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *ἀναχύνου* Θράκ. (Αἰν.) *ἀνεχύνω* Ἄνδρ. Κάμπ. Α.Κρήτ. *ἔνεχύνω* Α.Κρήτ. *ἀναχάω* Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀναχέω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 42 (1930) 251. Τὸ *ἀναχάω* ἐκ τοῦ *ἀναχέω* διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων **ἀναχέω* - **ἀναχῶ*.

1) Ἐκχέω, ἀναδίδω ὑγρόν τι Παξ.: Τὸ ζυμᾶρι τῶν κουλλουριῶ ἀναχύνει τὸ λάδι του. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω **A 3**, ἀναδοιῶ **1**, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω **3**, ἀναλιγδιᾶζω **1**, ἀναξερνῶ **2 β**, ἀνεβάζω. **2)** Ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου καὶ τὸ τυλίσσω εἰς τὸ τυλιγάδι διὰ νὰ τὸ σχηματίσω εἰς κυκλίον. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κρήτ.: Ἀναχάω τὸ γνέμα Ἀργυροῦδ. || Ἄσμ.

Κ' ἔκαμ' ἓνα κουβαράκι | ἴσαμ' ἓνα ροβιθάκι,
ποῦ νὰ πάη νὰ τ' ἀναχύση | καὶ νὰ τ' ἀνακυκλιδίση;
Κρήτ. Πβ. ἀνακυκλιδίζω, ἀνακυκλίζω **2**, ἀνεμίζω, καλαμιᾶζω, καλαμίζω, μασσουρεῶ, μασσουρίζω, μασσουριᾶζω. **3)** Ἀροτριῶ τὸν ἀγρὸν ἐτοιμάζων αὐτὸν πρὸς σπορὰν Ἄνδρ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Μεσσ.): Ἀναχύνω τὸ χωράφι Κρήτ. Μεσσ. Νὰ τὸ ἀνεχύσωμε τὸ χωράφι νὰ ξυπνήση Κάμπ. Χωράφι ἀναχυμένο Λακων. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ μεταγν. ἀναχέω. Συνών. ἀναποδογυρίζω **1 β**, ὀργώνω. **β)** Ἀροτριῶ ἐκ δευτέρου σταυροειδῶς τὸν ἀγρὸν Θράκ. (Αἰν.)

ἀναχυτός ἐπίθ. Σκυρ. — Λεξ. Βλαστ. 325 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχύνω.

1) Ὁ εὐκόλως καὶ κομπῶς πρὸς τὰ κάτω ἐκτεινόμενος, ὁ μετὰ χάριτος καθευμένος, ἐπὶ ἐνδύματος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναχυτὸ ροῦχο. **2)** Τὸ θηλ. ἀναχυτή, εἶδος βελονῆς τῆς ραφῆς καὶ τοῦ κεντήματος ἔνθ' ἄν.

ἀνάχωμα τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνέχουμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάχωμα.

1) Σωρὸς χώματος σχηματισθεὶς εἴτε ἐπίτηδες ὡς φράκτης εἴτε τυχαίως ἐκ τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπὸ τινος ὀρύγματος χώματος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνάχωμα γῦρο 'ς τὸ ἀμπέλι Λεξ. Δημητρ. **2)** Ἀνακομιδὴ λειψάνων τεθνεώτος Μακεδ. (Χαλκιδ.)

* **ἀναχωμιστός** ἐπίθ. ἀναχωμιστός Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχωμίζω. Πβ. ἀνάχωμα.

Τὸ μέχρι χειλέων πλήρες, σωρευτόν, ἐπὶ ἀγγείου: Πινάκι ἀναχωμιστό. Συνών. κοῦμουλος.

ἀναχώνω Δ. Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναχώνου Μακεδ. ἀνεχώνω Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν. ἀνιχώνου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναχῶ.

1) Σκάπτων πέριξ τῆς ρίζης φυτοῦ ἢ δένδρου συσσωρεύω περὶ αὐτὴν χῶμα Κρήτ. Μακεδ. Τήν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Πρέπ' ν' ἀνεχώσωμε τὰ καλοτσαιρ' νὰ Τήν. Ἀναχώνω τοῖς πατατζῆς - τοματζῆς κττ. Λεξ. Δημητρ. Συνών. περιχώνω. **β)** Μέσ. διὰ συσσωρεύσεως χώματος ἰσοπεδώνομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀναχώθηκαν μετὰ τὴ βροχὴ τὰ χαντάκια. **2)** Ἐκσκάπτων τάφον ἀνακομίζω τὰ ὀστά τεθνεώτος Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέχουσα τοῦ βιθαμένου Χαλκιδ. **3)** Ἀποκρύπτω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὅσα μᾶς κλέβει κάποιον τ' ἀναχώνει καὶ δὲν τὰ βρίζομε Λεξ. Δημητρ. Βρήκαμε 'ς τὸ περ' βόλι ἀναχωσμένα ἀπὸ τὸν παπποῦ μας φλουριά αὐτόθ. Οἱ κάττες κατοικοῦν γαί τ' ἀνεχώνουσι Ἀπύρανθ. Συνών. κρύβω, τρυπώνω, χώνω.

* **ἀνάχωρα** ἐπίρρ. ἀλάχωρα Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ.) λαλάχωρα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάχωρος.

Μὲ εὐρυχωρίαν, μὲ ἄνεσιν ἔνθ' ἄν.: Ἀλάχωρα καθέστην Ἄμισ. Ἐβάλα τὰ ψωμιά ἀλάχωρα αὐτόθ. Ἀλάχωρα κοιμούνταν τὰ παιδιὰ Χαλδ. Συνών. ἀπλόχωρα.

ἀναχώρησι ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναχώρησις.

Ἀναχώρησις: Ἐτοιμάζομαι γιὰ ἀναχώρησι. Τὸ τραῖνο σφύριξε ἀναχώρησι. Συνών. ἀναχωρισμός, μισσεμός.

ἀναχωριστὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀναχωριδὰ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. χωριστὰ.

Διαζύγιον: Ὁ δεσπότης ἐν τοῖς ἔδωκεν ἀκόμα τὴν ἀναχωριδὰν τοῖς. Συνών. διαζύγιο, χωριστὰ.

ἀναχωρισμός ὁ, Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ. ἀναχωρισμός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχωρίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχωρῶ.

Ἀναχώρησι, ὃ ἰδ.

* **ἀνάχωρος** ἐπίθ. ἀλάχωρος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) λαλάχωρος Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. χῶρος.

1) Εὐρύχωρος, ἄνετος: Ἀλάχωρον ὁσπίτιν Κερασ. Συνών. ἀπλόχωρος. **2)** Ἀνεκτικὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀλάχωρον καρδίαν ἔχω (πβ. φρ. ἔχω μεγάλη καρδιά).

ἀναχωρῶ λόγ. κοιν. ἀναχωρίζω Μῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναχωρῶ, παρ' ὃ καὶ ἀρχ. ἀναχωρίζω.

Ἀπέρχομαι λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Μῆλ.: Αὔριο ἀναχωρῶ. Τὸ βαπῶρι ἀναχωρεῖ κοιν. || Ἄσμ.

Κάτ', ἀδερφέ, μὲ τὴν ὁρμή, τί ἐγὼ ἀναχωρίζω καὶ 'ς τὸν ἄι-Γιάννη ὀρκίζομαι σὺν ἀδερφὸς νὰ ζήσω

Μῆλ. Συνών. φεύγω, ἀντίθ. γυρίζω.

ἀναψι ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Σῦρ. — ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 3 — Λεξ. Δημητρ. ἀναψ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀναψ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναψις.

1) Ἐξαψις Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐχω ἀναψι! Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Γενετήσιος ὀργασμός Σῦρ.: Αὐτὴ ἔχει ἀναψες. **2)** Δίψα Ἰμβρ. **3)** Ἀκμή, ζέσις, ἐπὶ ἐργασίας Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἐργασία ἦτανε 'ς ὅλη τὴν ἀναψί της ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. **4)** Ἡ παιδιὰ ἐφετίνδα καθ' ἣν εἰς τῶν παιζόντων ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ διὰ σφαίρας τινὰ τῶν συμπαικτῶν του, ὁ ὁποῖος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

ἀναψοκοκκινίζω Κεφαλλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀλαψοκοκκινίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τοῦ ρ. κοκκινίζω.

Γίνομαι κόκκινος, ἐρυθριῶ ἐκ ζωηροῦ τινος συναισθήματος ἢ κοπώσεως ἔνθ' ἄν.: Καθὼς τοῦ τὸ εἶπα ἐλαψοκοκκίνισε Κεφαλλ. Κοίταξε πῶς εἶναι ἀναψοκοκκινισμένα τὰ μοῦτρα της! αὐτόθ. Ἦρτε ἀναψοκοκκινισμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτόθ. Συνών. κοκκινίζω, πυροκοκκινίζω.

ἀναψοκοπρῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀναψουκουπρὰ Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τοῦ οὐσ. κοπρῖα.

Ἡ ἐν ζυμώσει εὐρισκομένη κόπρος.

ἀνάψυχο τό, ἀμάρτ. ἀνέψ'χο Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ψυχή.

Εἶδος πίττας ἢ ὁποῖα διανέμεται ὑπὸ τῶν οἰκείων τεθνεώτος ἐπὶ τρία συνεχῇ Σάββατα μετὰ ἰχθύων εἰς τὰς φιλικὰς οἰκίας εἰς μνημόσυνον τοῦ νεκροῦ.

ἀνάωμα ἐπίρρ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάωμος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ὤμος.

Ἐπὶ τῶν ὤμων: Ἡ μάλλα σηκώνει τὸ παιδί ἀνάωμα.

